

KEITH HARING

deníky

Copyright © The Keith Haring Foundation, Inc., 1996, 2010
Introduction copyright © Robert Farris Thompson, 1996
Foreword copyright © Shepard Fairey, 2010
All rights reserved
Keith Haring artwork © Keith Haring Foundation
Photographs courtesy Keith Haring Foundation
Translation © Ladislav Nagy, 2013

ISBN 978-80-87497-28-9

1977

29. dubna 1977, Pittsburgh

Je mi smutno... Je mi smutno, protože jsem zas nějak mimo. Nebo bych měl říct „ještě“? Nevím, co chci, ani jak toho dosáhnout. Tváří se, jako bych to věděl a šel si za tím přímočaře, ale ve skutečnosti dělám houby, a když na to přijde, vlastně ani nevím, co chci. Asi mám strach. Strach, že jsem mimo. Asi proto, že se neustále srovnávám s ostatními, jejich zkušenostmi, myšlenkami. Měl bych se na obojí dívat s odstupem a nesrovnávat. Srovnávám svůj vlastní život s myšlenkou nebo příkladem, které patří do úplně jiného života. Všechno má své pro a proti a jen v tomto směru bych se měl srovnávat s ostatními. To jsou dvě různé věci. Existuje jen jeden způsob, jak mohou ostatní získat moji pozornost, jak si zasloužit můj obdiv nebo dosáhnout toho, abych je chtěl napodobovat – a to tak, že zariskují a budou si věci dělat po svém. Musím se na všechno dívat s nadhledem a nesrovnávat. Pokud se budu snažit napodobovat

život jiných, promarním ten svůj, protože vše budu jen opakovat. Když ho ale budu žít po svém a vliv druhých mi bude sloužit jako inspirace, výchozí bod, můžu se místo nečinnosti ještě víc umělecky rozvinout. Pokud tohle dokážu přijmout a přenést do reálného života, tak mi to určitě pomůže, ale zase mám strach. Strach, že tohle zjištění budu ignorovat, zaseknu se někde, budu si hledat výmluvy, že taková je prostě lidská povaha nebo nějaký podobný hovadiny. Ostatně už takhle žiju dlouho, takže to vypadá, že jsem odsouzený tak pokračovat dál. Uvědomil jsem si to sice až teď, ale přesto je to povzbuzující. Když dokážu tohle, nemělo by zas být tak těžký odpovědět si na otázky a potlačit pochybnosti o vlastní budoucnosti. Když ale jde jen o mě, tak bych měl být schopný odpovědět na všechno. Stejně jako v tom, co jsme prožili v minulosti, i v přítomnosti vždycky člověk narazí na něco magického, čemu někteří říkají „osud“. Poslední dobou mi to moc zřejmý nebylo nebo si to aspoň neuvědomuju, ale vím, že někde z nějakýho důvodu anebo i bez něj skončím, na něco odpověď najdu anebo mi bude aspoň trochu jasnější, proč a co je mým cílem, nebo co budu dělat nebo prostě „co mám dělat“. Jestli je takovýhle osud špatný, tak špatný není, protože se ty věci staly, a tudíž se měly stát. Jenom bych si přál, abych měl víc sebevědomí, pokusil se odhodit mylný předsudky, názory a abych prostě žil. Žil. Tak jednoduchý to je. Žil až do smrti.

Dneska jsme dorazili do národního parku Interstate, utábořili se, seznámili se s nějakými dalšími lidmi, prodali pár triček. Dali jsme si trip. Seznámili jsme se s lidmi, co vyrazili na Grateful Dead do Minnesoty. Grateful Dead v Minnesotě! Taky jedem na Grateful Dead do Minnesoty!

Našel jsem v parku strom, ke kterému se jednou vrátím. Vypíná se ze strany nad řeku St. Croix a skvěle se na něm sedí a leží.

Úterý 10. května 1977

Dneska jsme se probudili za rozbřesku, vyšli z parku a stopem se vydali do Minneapolisu. Prohlídli jsme si školu. Ta je tak velká! Obrovský ateliéry a vybavení pro sítotisk, lept, kamenotisk, sochařství a obrovský střešní okna. Mají tu velkou knihovnu se sluchátky „Pioneer“, s magnetáky a s velkým výběrem hudby (dokonce i Franka Zappu). Zašli jsme do centra a fakt moderního nákupního střediska, který tady ani nemůžu popsat. Získali jsme ubytování na koleji, dvě noci za deset dolarů, a koupili jsme si lístky na Grateful Dead. (Jen pět a půl babek a není vyprodáno.) Taky jsem se seznámil s lidmi, co tu chodí do školy, zeptal se na spoustu věcí a udělal si představu, jaký to tady je.

Dead byli skvělí. Znovu jsme potkali ty lidi z kempu – prodali jsme nějaká trička, sjeli se. Dead dokonce dali přídavek „Složím svou hlavu na břehu a budu poslouchat sladkou píseň řeky, jak kolébá mou duši“ z American Beauty.

Pátek 13. května 1977

Když jsme opustili Minneapolis, sedli jsme na autobus na I-94, pár lidí nás kousek svezlo a pak jsme stopli kamion, který nás vzal až na hranici Severní Dakoty, kde jsme snědli tři cheeseburgry a vypili pár piv. Bylo to tam samý zemědělec, a když jsem šel na záchod, všichni měli připomínky k mým vlasům... Vidláci! Pak nás nabral řidič, který rád poslouchal Bachman Turner Overdrive, a nakonec jsme se svezli nákladákem přímo do Severní Dakoty.

Sobota 14. května 1977

Jsem v Miles City v Montaně, sedím na sluníčku. Přemýšlím o Grateful Dead, protože s posledním stopem jsme jeli sto kiláků a celou dobu museli poslouchat country z místního

rádia. Suzy prohlásila, že moje vlasy vypadají, jako kdybych v nich měl nějaký mrtvý breberky. Aspoň že mrtvý.

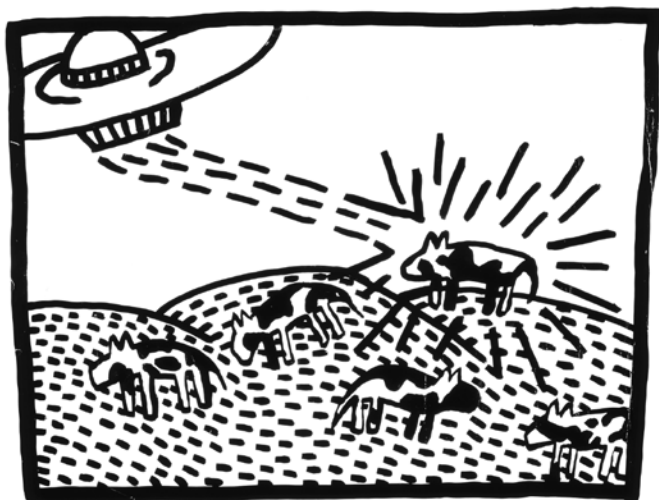
Neděle 15. května 1977
.....

Ve státě Washington se dá stopovat jen *před* nájezdem na dálnici, takže něco chytit bylo fakt těžký. Proto jsme šli načerno až na dálnici, a dokonce se nám podařilo stopnout jedno auto těsně předtím, než dorazil šerif. Tenhle chlápek jede až do Sacramenta. Zrovna sedím v jeho autě. Včera jsme jeli až do deseti večer, ubytovali se v motelu, dívali se v televizi na *Papírový měsíc*, pak si dali sprchu. Dneska nám koupil snídaní v Medfordu v Oregonu a teď jedeme do Sacramenta v chrysleru z roku 62 s bakelitovou přístrojovkou a sedačkami s umělými potahy. Je to fakt prima auto. Jo, ten chlápek je na jedno oko slepý, v druhým má šedý zákal a rádio pořádně nehraje, protože si na palubní desku před lety vylil kolu. Ale nějak se tam dostaneme...

Středa 18. května 1977
.....

Včera se probudíme, vylezeme ze stanu a pár metrů před námi stojí krávy a čumí na nás. Jdou blíž a blíž, až stojí přímo před stanem a Suzy říká: „Dělej, jdou po nás.“ Utekli jsme jim a na dálnici 80 stopli dodávku, pak nás vzal nějaký Peter do Berkeley. Tu školu tu mají fakt úžasnou. Lepší než v Minneapolisu a Ivy League se s ní nemůže rovnat ani náhodou. Pak jsme vyrazili nadzemkou do San Francisca na místo inzerovaný v „alternativních“ Zlatých stránkách, který jsme našli v Berkeley, kde se dá jíst a spát zadarmo. Myslím, že majitel byl gay, a jeho kamarád nás vzal na Polk Street, kde jsme potkali víc teploušů, než kolik jsem viděl za celý život. Bylo to divný, ale dostali jsme bez problémů najíst. Teď jsme v prádelně a míříme do Santa Any.

Dneska jsme zajeli do Newport Beach. Bylo to hezký.

Kdybych tu tak mohl žít... Je to jako pobřeží v New Jersey. Sjel jsem se a seznámil se s pár lidmi z Bostonu a Michiganu.

Spálil jsem se na sluníčku. Dneska jsme zas viděli oceán, měsíc potom, co jsme odjeli od Atlantiku.

Pondělí 23. května 1977

.....

Včera jsme se Suzy vyrazili autobusem do Disneylandu. To byl výlet! Bylo to jako v jiném světě. Zvládli jsme snad všechno, co se vůbec dá za devět hodin stihnout. Báł jsem se, že to bude zklamání po tom, co jsem viděl v televizi a slyšel, ale bylo to ještě lepší. Tedy až na to, že hrad je vysoký jen tři patra, na fotkách vždycky vypadal obrovský. Do Strašidelného zámku jsme šli dokonce dvakrát.

Sobota 28. května 1977

.....

Táboříme ve státním lese ve Skalnatých horách (zadara). Včera v noci jsme postavili stan a dneska ráno jsme dali pivko.

Vylezeme ze stanu a všude sníh! Vstanu, jdu dál po proudu a najdu si místo, kde bych mohl postavit přístřešek. Sněží. Tohle je nejhezčí místo, kde jsme zatím byli. Minulou neděli jsme se spálili v Newport Beach, teď je všude kolem nás sníh! Z borových větví jsem udělal přístřešek a pod něj postavil stan. Sedím na druhý straně potoka, popíjím pivo a kochám se krajinou. Z těch Skalnatých hor jsem fakt na šutry.

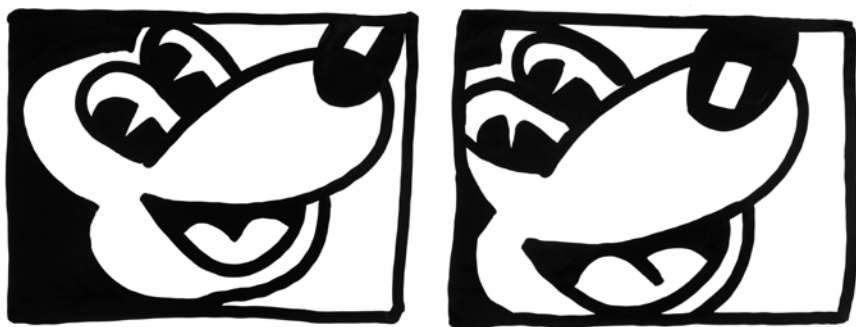
Den obětí války 1977

Včera jsme přespali pod železničním mostem, vzbudili se za svítání a spolu s ostatními, který tam spali, jsme se na ten most podepsali. Vzala nás jedna rodinka, jízda s nimi byla děsně komická. Potom jsme jeli do Des Moines v lowě s fakt prima chlápkem, co měl ochočený mývaly.

Teď jsem v Pittsburghu a Suzy připravuje topinky. Tady končí první část mé cesty. Nebo bych možná měl říct, že tu začíná „cesta“ nová. Skrze všechny ty sračky prosvítá trocha světla, trocha naděje, která přežívá v těch několika málo lidech, co si udrželi zdravý rozum. Muzika, tanec, divadlo a výtvarný umění, to všechno jsou způsoby, jak se vyjádřit, představují umění naděje. Myslím, že právě tady je moje místo. Ať už budu na břehu potoka ve Skalnatých horách, v chicagském mrakodrapu nebo v malém městě jménem Park City v Utahu, tohle bude vždycky se mnou. Umění mě

nikdy neopustí, a taky by nikdy nemělo. Vydávám se na další cestu, doufám, že budu ještě kreativnější, budu víc pracovat, míň mluvit, že budu poznávat, učit se, že budu žít, milovat, vnímat, možná míň vnímat a víc makat, protože, můj příteli, právě o tohle jde!

Hledám obraz a taky vidím obraz,
když ten muž v zrcadle ke mně promluví.

– Graham Nash

